

[Aase Olesen]

Det, jeg kan konstatere er sket efter konferencen, er jo, at kontaktudvalget nu også har erkendt, at kapaciteten på danske skibsværfter i dag er for stor. Der er ikke spor at sige til, at man fra værftsside ikke vil sætte navn på, hvilke værfter der bør lukke, og hvilke der bør bestå. Det er klart, at det er vores – eller markedsmekanismens – ubehagelige pligt at finde ud af det, men det er dog et fremskridt, at man har erkendt, at vi har for mange skibsværfter her i Danmark.

Når hr. Svend Andersen siger, at vi ved, at situationen vil vende om 2 år – jeg tror, det var sådan, det blev udtrykt – så vil jeg godt spørge: hvor ved hr. Svend Andersen det fra? For jeg kan ikke se, at man er så skråsikker i sin vurdering i kontaktudvalget og andre steder. Man kan selvfølgelig have et håb om det, og det er selvfølgelig rimeligt at lave en midlertidig ordning, hvis man tror det. Men hvis man har en idé om, at krisen er af mere langvarig og permanent art, er det måske nogle andre ting, man skal gøre.

Men konferencen gav jo også anledning til andre ting end selve det, der blev sagt på konferencen, herunder en meget stor omtale af hele skibsværftsproblemet i Weekendavisen den 31. januar i år. Her omtales nogle analyser af den skibsværftsstøtte, vi hidtil har fået, som siger noget om, at vi i direkte og indirekte støtte har været oppe på at give 240.000 kr. i støtte pr. arbejdsplads. Det tal må jeg indrømme at jeg ikke har set før, og det vil jeg selvfølgelig gerne have belyst noget nærmere i udvalget. Der tales også om en anden undersøgelse, der viser, at vi i direkte støtte i Danmark i årene fra 1976 til 1982 har givet omkring 56 pct. af lønudgiften; det er altså under de socialdemokratiske regeringer.

Jeg kan være meget enig i det, som SF har sagt her om, at skal vi ind i subsidier og skal man fortsætte med subsidier, så må man hellere give dem på en sådan måde, at man kan se, hvad det er man foretager sig. Det er netop den uigennemsigtige procedure, der har været her, som har gjort, at vi ikke har haft disse støtteordninger på finansloven, som formentlig har bevirket, at man har kunnet komme igennem med det på den ene og den anden måde.

Om socialdemokratiets forslag vil jeg sige, at jeg ikke synes, der er meget nyt i det. Vi vidste godt, at socialdemokraterne gik ind for matching, men vi kan stadig væk ikke

rigtig se, hvordan man vil garantere, at man får alle de fornødne oplysninger, som er nævnt i punkt 1. Jeg vil godt spørge den socialdemokratiske forslagsstiller: er det ikke, når alt kommer til alt, en direkte støtte til udenlandske redere?

Så vil jeg sige om punkt 4 og punkt 5; for det er dem, der har været diskussion om – ministeren har meldt positivt på punkt 2 og punkt 3 – at vi selvfølgelig mener, at man skal udvikle andre skibstyper osv., men at vi omvendt mener, at skibsværftsindustrien bør gå ind på linje med andre industrier i spørgsmålet om støtte til ny teknologi.

Til sidst vil jeg sige om skibspakken, at Danmark selvfølgelig skal finde ud af, hvilke skibe der skal bygges, og, i det omfang det er nødvendigt, fremme det. Men jeg vil godt spørge, om man er klar over, at man for øjeblikket betaler 15 pct. i overpris for at få bygget DanLink-skibet i Danmark. Hvis dette ikke er korrekt, vil jeg gerne rettes.

(Kort bemærkning).

Erling Jensen (S):

Midt i en atmosfære af en meget positiv holdning til at bistå nogle i øvrigt under normale vilkår helt konkurrencedygtige skibsværfter synes fru Aase Olesen at være en af de få, som nu i månedsvis for sit vedkommende har udskudt enhver stillingtagen til at gøre noget for skibsværfterne og i stedet stiller nye spørgsmål og anstiller nye betragtninger.

En af fru Aase Olesens betragtninger er, at danske skibsværfter jo nok burde have tilpasset sig udviklingen, ligesom det er sket i udlandet. Jeg håber da, fru Aase Olesen er vidende om, at danske skibsværfter har fulgt de internationale opfordringer helt efter bogstaven og har nedskåret deres samlede skibsværftsstyrke til nøjagtig de procenter, som de øvrige lande blev enige om. Det er altså lykkedes uden at lukke mere end ét skibsværft, som i øvrigt blev lukket, bl.a. fordi fru Aase Olesens parti nægtede at give det den skibsordre, der måske kunne have videreført også Helsingør Værft.

Men altså: situationen er den, at vi i Danmark har kunnet opretholde størstedelen af vore værfter. Det er da ikke så ulykkeligt endda, fru Aase Olesen.